

Befrielsen.

Kapitel I.

Hvad her skal fortælles, foregik i det 16de Aarhundrede paa de Eider, da Protestanterne kjæmpede for at vinde fast Fod i Frankrig, hvilket dog aldrig helt lykkedes dem. Strenge Eider var det for disse Protestanter eller Huguenotter, som de kaldtes; thi de blev forfulgte med Vaal og Brand af den franske Regjering, og navnlig fo'r den romersk katolske Geistlighed voldsomt frem mod dem, der vilde bringe Menigmand Eoangeliet. Hvad Under da, at de kjæmpede for frit at have Lov til at tjene Herren, og paa den Tid, vor Fortælling begynder, havde de sluttet sig sammen om den ædle unge Dronning Johanne af Navarra, hvis aargamle Søn var den senere Kong Henrik IV. af Frankrig.

En Eftermiddag sent paa Ester-aaret sad denne unge Dronning i dybe, urolige Tanke i et af de høie, smukke Bærelser paa det kongelige Slot i Beau. Hendes lille Søn krøb om ved hendes Fodder paa det rige Tæppe, og gjennem det store Bindu saa man ud over det skjonne Landskab med de fjerne blaa Bolgelinjer af Pyrenæerne i Baggrunden. Men Johanne agtede hverken paa den nedgaaende Sols Straaler, der spillede paa de hvide Snetoppe, eller paa sin lille Drengs muntre Barnelatter; thi hele hendes Sjæl var ophjldt af det Papir, hun holdt i Haanden.

Dette indeholdt en Esterretning om en Fæstning mellem Bjergene, som det var meget vigtigt for Huguenotterne at holde, da den var Nøglen til de Pæs, der førte ned i Spanien. Dens Garnison, der befaledes af en ædel

og tapper Officer, Gaston, Greve af Blancheville, var omgivet af en langt overlegen Fiende, og hvis der ikke hurtigt kom Hjælp, vilde baade den og Fæstningen falde i Fiendens Hænder. Brevet var bleven afleveret ved Slotsporten, men Overbringeren havde skyndt sig bort, saa der var intet Haab om at bringe mere Lys i Sagen. Dronningen antog, at Brevet var skrevet af en eller anden Bjergbo, der var gunstig stemt for Huguenotterne, men ikke vovede at vise det aabenlyst. Johannes hurtige Blik for Krigsforelse, noget, hendes Son senere tog i Arv efter hende, viste hende strax, at der vilde hengaa flere Dage, før der kunde samles et Antal Tropper, der vilde være stort nok til at bane sig Vej gennem Fienderne og hæve Beleirningen; kunde Greven af Blancheville saa at vide, at der kom Hjælp, vilde han sikkert gjøre sit yderste for at holde ud; men hvem var skiftet til at bringe et saadant Budskab? Hun havde netop paa den Tid ingen af sine mest tro og paalidelige Folk om sig, hvem et saadant Bærende kunde betrues. Intet Under da, om Dronningen saa mørk og urolig ud.

Nu hørtes en Bevægelse ved Døren; de svære Silkegardiner blev trukne tilside, og en Dame med en liden Dreng paa Armen, omtrent i samme Alder som Prindsen, traadte ind. Hendes indtagende om ikke skjønne Ansigt udtrykte i dette Dieblisk Glæde og Tilfredshed.

"Lillader eders Majestæt," begyndte hun i en Tone, der viste, baade at hun var vant til at bevæge sig om Dronningens Person, og at hun vidste,

hun havde en hoi Stjerne hos denne, "min lille Dreng har længtes efter sin fyrstelige Legekammerat, lige siden han vaagnede af sin Middagssovning; jeg kunde hverken opmuntre ham med Sang eller Harpespil, ja ikke engang med hans Bedstefaders Sværd, som ellers er hans største Glæde, og saa tænkte jeg, min Dronning —" men her brød hun pludselig af, da hun saa det bekymrede Udtryk i Dronningens Ansigt og Papiret i hendes Haand. "O, Madam! I har dog ikke faaet slette Efterretninger?"

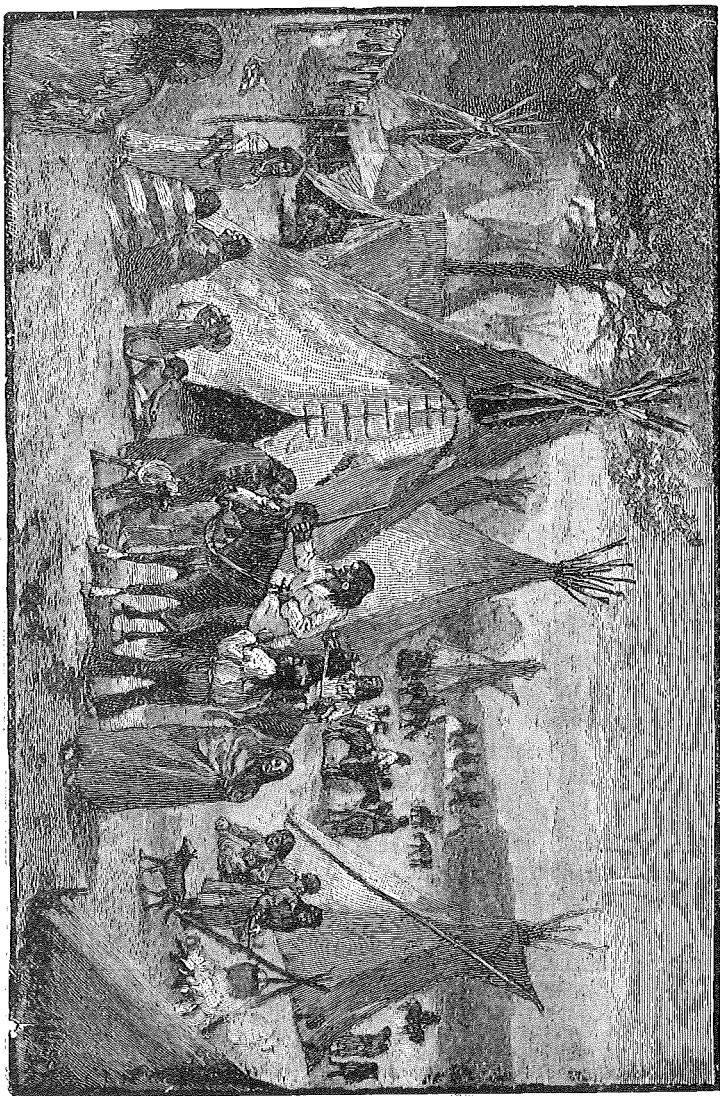
"Min stakkels Constance!" udbrød Johanne uvilkaarlig ved pludselig at se den Kvinde, hvem denne Efterretning maatte gaa mere til Hjerte end hende selv; men mærkende den Virkning, hendes Udbrud gjorde, tilsoiede hun hurtigt: "Tilgiv mig, kære Veninde, jeg har vist bragt dig til at tro, at Sagen staar værre, end den gjør."

"Er der hendet Gaston noget?" hviskede den unge Husfru, hvis Tanke uebløffelig gik til hendes Mand.

"Gaston er med Guds Hjælp i Sikkerhed i dette Dieblisk," sagde Dronningen, der nu ganske havde gjenvundet sin sædvanlige Fatning. "Constance, du er en Soldats Datter, og hvad mere er, du er, skjøndt Kvinde, en af Herrens Soldater, og jeg vil ikke behandle dig som nogle af vore andre Damer, der ikke have mere Styrke end deres egne Broderenaale; samle dit Mod, stol paa Herren og læs saa dette," og med disse Ord lagde hun Brevet i hendes Haand.

Constance de Blancheville tog det paa en Maade, der viste Sandheden af de Ord, Dronningen havde ndtalt

En Indianerleir.

om hende; hendes Læber dirrede vel endnu lidt; men forøvrigt viste hun intet andet Tegns paa Bevægelse end at trykke sit Barn tættere ind til sig,

medens dette uden nogen Følelse for sin Moders Betsynringer med en lystig Barnelatter strakte Armene ud, efter sin Legekammerat.

"Men Madam!" sagde hun, da hun havde læst Brevet, "der er mange tapre Mænd af Gastons Venner, som vil være villige til at befri ham, ligesom han vilde have gjort, hvis han var fri, og de i hans Sted."

"Gaaſte viſt," ſvarede Dronningen bedrøvet, "men der vil gaa nogle Dage, før vi kan ſaa ſamlet en Troppesstyrke, ſtor nok til at have fornødig Hæb om at bringe Hjelſp. Havde jeg kun en modig, trofaſt Budbringer, ſom vilde vove at bane ſig Vej til ham og ſaa ham til at holde Stand, medens hans Dronning gjør alt, hvad hun kan, for at ſende Hjelſp." Derpaa gjennemgik hun for Conſtance, hvad hun nylig havde gjort for ſig ſelv, Liſten paa ſine tro Tjenere og Venner, der alle af den ene eller anden Grund var uſkikkede til at udføre det e vanſkelige Hverv.

Den unge Huſtru boiede i nogle Dieblitte modſaldent Hovedet, og man horte kun Børnens Pludren; men ſtrag efter hævde hun det atter med en hurtig Bevægelse, og der kom et Glimt af Mod og Glæde i hendes Die. Hun aabnede Læberne, ſom vilde hun tale, men ſyntes i det ſamme at forandre ſin Beſlutning, boiede ſig ned og rettede paa Folderne i Dronningens ſorte Floielsdragt. Hun havde før ſit Egetſkab været Kammerfrøken og holdt endnu af at hjelpe ſin Dronning med Paaklædningen. Derpaa boiede hun ſig endnu lidt dybere, kyſede Dronningens Hænd og hviſtede nogle Ord, af hvilke Johanne kun kunde ſjelne: "Min Gud og min Huſbond," men før Dronningen kunde ſpørge hende, hvad hun mente, havde Conſtance forladt Bøvelſet.

Dronningen tænkte, hun blev overvældet og gif for at græde; vel kunde hun iffe forklare ſig det Glimt i hendes Die; men Johanne havde iffe Tid til at gruble herover, ſnart var hun med hele ſin Sjæl optaget af at ſkrive Breve for at drage Tropper ſammen til Greven af Blanchevilles Undſætning (Forts.)

Den bedſte Tale.

I en ſtor Forſamling, da en hel Del Taler var holdt, traadte endnu en Mand op. Alle ſukkede: "Alt, ſtal vi endnu have en Tale". Men Manden holdt den bedſte Feſttale af alle. Den beſtod kun af diſſe ſyv Ord: "Jeg giver 30,000 Dollars til denne Gjærning". Det var alt, men nok.

"Børneblad,"

15de Aargang,

udkommer nu ugentlig. Bladet leveres til følgende Pris:

- 1) Enkelte Expl. for 40 Cts. pr. Exemplar.
- 2) Agenter, der ſelv holde Navneliſte og indeſtaa for Bladets Beſtaling, ſaa Bladet i Pakker paa 5—25 Expl. for 30 Cts. pr. Expl. over 25 — = 25 —

Desuden gives de Agenter, der prompte betale i Forſkud i Begyndelſen af Aaret iſtebetfor Præmie, 10 pCt. Rabat af, hvad de betale.

Adresse: Prof. J. B. Frick,
Parke — Hennepin Co. — Minn.
Nærmeste Express- og Money Order
Office er Minneapolis.

Entered at the post office Minneapolis,
Minn., as second-class matter.

"Fædrelandet og Emigrantens" Trykkeri,
Minneapolis, Minn.